

İktidar: Kişiler-arası, Organizasyonel ve Global Boyutları

Pazartesi, 12 Aralık 2005

KONU: Post-modernizm/Post-modernite sonu, sınıf tartışması.

post-modernizm= sanat, mimarlık, tasarımda stil/moda

post-modernite= sosyal formasyon, sosyal ilişkilerin belirli bir şekilde organizasyonu, bağlantıların olduğu, zaman ve yer ötesi bağlantılarının olduğu, belirli kültürel/sosyal koşullar şartları üreten teknolojik değişikliklerden dolayı zaman/yer uzaklığının dolayı çöktüğü

yapısalcılık-sonrası= [sosyal] belirliliğin temel sebep nosyonlarını sorgulayan bilgi teorileri ve genellikle bir nevi nihilizme (bir hakikati belirleyememe) götürebilecek bir görecilik ve şartlı bilgiyi (belirlenen şartlar altında) savunur.

Yapısalcılık-sonrası, post-modernite durumu hakkında bir düşünüşür.

Post-modernitede, **uzaklıklar da yaratılabilir**, örneğin, bildiğimiz/deneyimlediğimizden uzaklaştırılır; şöyle ki günlük hayattan çıkarılan, kendi hayatlarımızın yaşanmış/ayakları yere basan ihtiyaçlarından çıkan, buralardan alıntılanan göstergeler, mesajlar ve dil alırız. Teknolojiden bahsettiğimizde, bu **mükemmelleştirilebilirlik**, mümkün oluş nosyonunu elde ederiz. Ancak, *olası olan* ile *mümkün olan* arasında bir bağlantısızlık vardır.

Uzaklıkların çökmesiyle, göstergeler, mesajlar ve insanların dolaşımı söz konusudur. Geniş ve hızlı **dolaşımımız** sayesinde, teknolojik kapasite sayesinde—bu yaşanmış deneyimden kopuşu yaşarız.

mükemmelleştirilebilirlik/ihtimal= göstergeler, mesajlar, dil
olasılık = yaşanmış, ayağı yere basan ihtiyaçlar

Dolaşımda olan ve günlük beklentilerimize **hükmeden** arasındaki bağlantı nedir, bir insan ne *yapabilir*, ne *yapmalıdır*?

Bu tip bir dünyada, ne olduğumuzu, kim olduğumuzu nasıl bilebiliriz? İktidar kullanımındaki ne olası kaynaklar nelerdir? Bildiklerimiz ve beklediklerimiz günlük hayattaki etkileşimlerden gelmiyorsa eğer, hayatın ne olduğuna dair nasıl bir fikir edinebiliriz? Bir insanın ne olduğuna, hayatın ne gibi bir şey olduğuna dair nosyonlarımız günlük hayattan gelirdi—oldukça sınırlı ve bölgesel olarak farklıydı. 20. yüzyılda bir süre, bunlar uzman bilgi sistemlerinden, mesleklerden geldi. Ancak şimdi bu **beklentiler ticarileşmiş medya aracılığıyla dolaşıma giriyor**.

1960larda, Kanadalı araştırmacı Marshall McLuhan *Ortam Mesajdır* adlı bir kitap yazdı.

Örneğin, Profesörün eski öğrencilerinden birisi suçla ilgileniyordu. Boston'un günlük haberlerini kaydederek, aralıksız haber elde etmek için reklamları ve araları attı. Haberler neyi veriyordu? Suçla ilgili haberlerin %50sinden fazlasının haberlerde sadece bir kez 30 saniye ya da daha az yer aldığı keşfetti. Bu 30 saniye içerisinde, suç olayı, inceleme, kovuşturma vb. sürecinin herhangi bir kısmına dair tutarlı bir konu yer almıyordu. 30 saniyeden daha uzun olan diğer hikayelerde asla ne olduğuna dair tam bir hikaye vermiyordu. Çoğunlukla, suç azınlık nüfusu tarafından işlenen, ırklar-arası ve şiddet hakkında şeklinde veriliyordu. İşin aslı

ise şuydu: ırklar-arası suç en yaygın olan değil, suçun çoğu azınlıklar tarafından işlenmiyor, çoğunluğu kişiler-arası, çoğunluğu fuhuş, uyuşturucu ticareti, hırsızlık ve beyaz-yakalı suçları idi. Böylece, haberler suça dair muhtemelen kara-derili birisinin daha açık-tenli birisine yaptığı, herkese her an olabilecek sebepsiz bir olay görüntüsü yaratıyordu. Bunun direkt bir etkisi olduğunu görebiliriz—Amerikan nüfusu üzerinde yapılan anketler kurban olması en düşük ihtimal grubunda olan insanlar yine de bu haberlerde üretilen portreye uygun korkular yaşıyorlar. Suç da oldukça kalıplaşmış bir olaydır, kişiler-arası suç için en yaygın mahal aile ve Cuma/Cumartesi geceleridir (iş sonrası içki içmek). Şiddet suçlarının %80'i birbirlerini tanıyan insanlar arasındadır. Fakat haberler şiddete dair resmi rasgele soygunlar, yol kesmeler vb. şeklinde çizer. Rasgele suç *fikrini* alırız ve onu günlük gerçekliğimiz olarak içselleştiririz, günlük deneyimlerimizle tutarlı olmasa bile.

Medya gerçekliği nasıl şekillendirir ki deneyime baskın çıkar?

Film: “Orwell Mezarında Ters Dönüyor”

1984’de Orwell toplumumuzun düşündüklerimizi kontrol eden bürokrasiler yoluyla—çünkü yeni bir tür dil oluşturacaklardı—(örneğin, değişen göstergeler) nasıl totaliter olacağını tahmin etmişti. Orwell buna haberkonuşması demişti.

Yalanlar hakikat olabilirler mi? Küresel şirketler bütün rakip sesleri boğma becerisine sahiptirler, halka karşı sorumlu değildirler, politikacıları kampanyalarına yaptıkları bağışlarla satın alırlar.

Amerika Birleşik Devletleri’nde ana akım medya anti-demokratik bir iktidar haline mi geldi?

Goebbels: iyi bir medya sistemi görünüşte çeşitli ancak temelinde aynı olmalıdır—en büyük iktidar tercih yanılığını yaratmaktır.

Hitler: insanların unutmaya iktidarı müthüştür (dolayısıyla unutmaya önleyen yollara ihtiyacımız var: eğitimin işlevi, ancak ya tarihi çalışmıyorsak ya da yeniden yazmıyorsak?)

Meşru gazeteciliğin temeli olarak “resmi” kaynaklara ve “uzmanlara” giderek artan bağlılık. Onlar ne konuşmak isterse o haber oluyor.

“Geçmiş kontrol eden geleceği de kontrol eder ...bugünü kontrol eden geçmiş de kontrol eder.”—Orwell

Medya halkın siyasi tartışmaları ve konuları öğrenme yollarını kontrol eder. Medyanın serbestleştirilmesi örnekleri Reagan döneminde başladı ve bugüne gelindi. FCC (Federal Communications Commission/Federal Muhabere Komisyonu) önündeki duruşmalar örnekleri neredeyse hiç haber yapılmıyordu. Örneğin, artık yayında haklın çıkarına temsil kuralı gerekmiyor.

Şimdi fikirlerin öneminden feragat ediliyor. Medya *siyasetten* ziyade *siyasetçi* ile ilgileniyor. Siyasetçiler medya reklamları aracılığı ile görünürlük kazanıyorlar.

Reagan yönetimi sonrası **serbestlik/deregülasyon** başladı. Yeni kuralların yaratıldı ancak kurallar endüstri ve büyük şirketlerin yararına değişti, ve buna da “serbestlik/deregülasyon” denildi ve insanlar da desteklemeleri için kandırıldılar.

İnanılmaz çıkar çatışmaları olan çok-uluslu şirketler, halka ne sunulduğunu kontrol ediyorlar—şirketleri tehlikeye attıklarında belirli konular tartışılmıyor. NBC'nin sahibi GE'dir (General Electric). ABC'nin sahibi Disney'dir. Kapitalizm ve büyük şirketler, sistem *bir bütün* olarak asla sorgulanmaz.

Bush'un büyük medyayı serbest bırakmak için baskı yapması= Bush'la ilgili hiçbir kötülüğü görmemek, hiçbir kötü politikayı haber yapmamak.

Medyayı tanzim etmek isteyen New York muhafazakar hareketi= ideolojik savaş, örneğin, American Heritage Foundation (Amerikan Mirası Vakfı). Para, **halkı kendi çıkarları ile şirketlerin çıkarlarının aynı olduğuna ikna etmek için harcanıyor.**